

trokken werd. Een subtiel dwingende kracht, die haar tegelijk kalmeerde. Het leek zelfs of hij heel zacht fluisterde, met een lieve, vriendelijke stem. Verbeelde ze het zich niet? Het klonk zo zacht als een licht briesje door hoog gras. Een onverstaanbare stem die haar een warm gevoel gaf.

“Bomen kunnen niet praten,” zei ze tegen zichzelf, en ze schudde met haar hoofd om het bijna hypnotiserende gevoel van zich af te werpen. Ze bestudeerde de takken en de stam die qua kleur een mengelmoes leken van paars en grijs. Niet felgekleurd, maar vaal alsof ze onder het stof zaten. Het zwarte bladerdak wierp een gigantische schaduw rondom de stam en inmiddels over haar. Tussen de bladeren zag ze nu peervormige vruchten hangen. Knalgeel en met een zoete geur die krachtig genoeg was om ze op deze afstand te kunnen ruiken. De dichtstbijzijnde vrucht hing een meter of zes hoog, schatte ze. Te hoog om erbij te kunnen in ieder geval. Ze deed haar ogen dicht en inhaleerde nog eens diep. De zoete geur tintelde in haar neus. Verlangend keek ze nog eens rond in de hoop een manier te vinden om bij de vruchten te kunnen. De geur had haar trek doen krijgen. Het was geen honger, maar echt trek in wat lekkers. Het water liep haar in de mond.

Een harde plof achter haar liet haar schrikken. Vlug keerde ze zich om en keek licht paniekerig in de richting van het geluid. Haar hart klopte sneller, terwijl ze de omgeving afspeurde.

“Hallo?” riep ze.

Hetzelfde geluid deed haar nog eens opschrikken. Dit keer maar een meter of twee naast haar. Ze sprong van schrik een stukje weg. Onhandig struikelde ze over een van de wortels van de boom en viel. Het gras was vochtig en haar jurkje werd nat. Het voelde koud aan. Snel stond ze op, nog een paar keer naar rechts en links kijkend.

Zacht, onverstaanbaar gefluister zorgde ervoor dat haar paniek langzaam wegzakte. Ze slaakte een diepe zucht toen ze zag dat er een gele vrucht uit de boom was gevallen. Met haar kleine handen pakte ze de vrucht op. Hij was te groot om hem met één hand te grijpen. Hij was zo groot als een watermeloen en ook zo zwaar. De schil was zacht als die van een perzik en de zoete geur bijna overweldigend. Zonder zich af te vragen of de vrucht giftig was, nam ze spon-

taan een grote hap. Een gevoel van innerlijke rust en veiligheid overspoelde haar meteen. De smaak was al net zo vreemd als de fluorescerende kleur. Vanille, kokos, chocolade? Alsof iemand al haar favoriete smaken samen had gesmolten tot één supersmaak. Het vruchtvlees knetterde op haar tong, wat een kietelend gevoel gaf. Gulzig nam ze een tweede hap. Het sap liep langs haar kin en druppelde op de grond. Dit zou wel eens het lekkerste kunnen zijn wat ze ooit gegeten had. Een golf van emoties, van geluk en weëigheid, overspoelde haar. Een traan rolde over haar wang en mengde zich met het sap van de vrucht.

Het moment werd verstoord, toen ze vanuit haar ooghoek iemand in de bosjes dacht te zien. Vlug keerde ze haar blik daarheen en ze zag het silhouet van een persoon tussen de bomen, een meter of dertig verderop. Er stond daar iemand naar haar te kijken. Ze stopte direct met eten en veegde haar mond af aan haar jurkje ter hoogte van haar schouder.

“Hallo?” zei ze met haar mond nog halfvol met vruchtvlees. Ze vond het maar niks dat iemand haar zonder iets te zeggen stond aan te staren. Ze slikte haar eten door en riep dit keer op een brutalere toon: “Hallooo-hoo! Ik heb je wel gezien, hoor!”

De mysterieuze persoon deed twee stappen naar voren. Ze kon hem goed zien, nu hij uit de schaduw was. De man, die zeker bijna twee meter groot moest zijn, droeg leren laarzen, een donkere broek en een simpel, mouwloos shirt. Hoewel hij een slank figuur had, was aan zijn armen te zien dat hij best gespierd was. Zijn zwarte, halflange haren lagen roerloos langs zijn hoofd. Zijn lange cape zag er versleten uit. Een blinddoek bedekte zijn ogen. Die was waarschijnlijk ooit eens wit geweest, maar nu donkerrood, alsof hij zwaar gewond was aan zijn ogen. Alsof dat niet vreemd genoeg was, had hij lange puntige oren zoals elven in sprookjes. Maar dit was niet hetgeen het meest haar aandacht trok. Haar blik werd vrijwel direct naar de armen van de man getrokken. Aan zijn onderarmen had hij metalen armbeschermers. Deze liepen van zijn polsen tot aan zijn ellebogen, waar ze overgingen in lange zwaardachtige wapens die er vlijmscherp uitzagen.

De man tilde plots zijn rechterarm op en reikte naar haar alsof hij haar wilde vastpakken. Ze voelde haar lichaam verstijven, nog voordat ze een kik kon

geven. Eerst dacht ze dat dit van de schrik kwam, maar ze besepte al snel dat ze zich echt niet meer kon bewegen. Ze wilde dat wel, maar een onzichtbare kracht weerhield haar hiervan.

Haar hart begon sneller te kloppen door een opkomend gevoel van paniek. Ze snapte niet wat er gebeurde. De vrucht die ze vasthad, viel op de grond. De reflex om naar beneden te kijken om te zien wat er gebeurde, werd onderdrukt door de verlammeende kracht die haar in zijn greep had. Tevergeefs probeerde ze met al haar kracht te bewegen.

Langzaam kwam de man dichterbij, nog altijd met zijn arm uitgestrekt in haar richting. Er klonk een lage stem in haar hoofd. "Sorry, meisje, moge je ziel rust vinden, nadat je deze wereld verlaten hebt." Er klonk veel verdriet in zijn stem, maar vooral ook veel vastberadenheid.

Ze wilde wat terugzeggen of gillen, maar dat lukte niet. Dit was onmogelijk! Wat gebeurde er toch? Waarom gebeurde dit? Dit kon toch niet waar zijn? Haar gedachten sloegen op hol door de paniek.

"Leg je neer bij je lot, meisje. Ik zal proberen het zo snel mogelijk voorbij te laten zijn."

Door de paniek en de angst kreeg ze het gevoel alsof ze ieder moment kon flauwvallen. Ik ga hier sterven, dacht ze.

De man begon nu naar haar toe op te rennen. Terwijl zijn rechterarm immer op haar gericht bleef, bewoog hij zijn andere arm langzaam achteruit om uit te kunnen halen met zijn vlijmscherpe wapen.

"Nogmaals, het spijt me echt," galmde het door haar hersens. Zijn stem was vastberaden en zijn boodschap klonk gemeend, maar nu zonder een spoortje van verdriet.

Eigenlijk wilde ze niet kijken, maar door de verstijvende angst die ze voelde, kon ze haar blik niet afwenden. Iedere pas van de man was als een trillende donderslag in haar hart. Enkele meters voordat hij bij haar was, zag ze hoe de onbekende zich voorbereidde op een dodelijke uithaal met zijn wapen. Hij draaide zijn linkerschouder naar achter om extra kracht te zetten achter zijn aanval. Binnen de schaduw van de grote boom wist één zonnestraal het metaal van zijn wapen te bereiken en de weerkaatsing verblindde haar een seconde.